

Arrest

nr. 193 115 van 4 oktober 2017
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 oktober 2011 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 25 oktober 2013 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer X van 26 februari 2014.

1.2. Op 12 november 2013 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 24 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 7 december 2016 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Het beroep tegen de regularisatieaanvraag werd door de Raad verworpen bij arrestnummer 184 652 van 30 maart 2017.

1.5. Op 22 maart 2017 werd naar aanleiding van het administratieve controle aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten:*

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 12.11.2012, bijlage 13 dd 07.12.2016), ter kennis gegeven respectievelijk op 18.11.2013 en op 19.12.2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 07.10.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 25.10.2013.

Betrokkene ontving vervolgens op 18.11.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 12.11.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 26.02.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 07.03.2014 per aangetekend schrijven een verlenging van zijn bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 12.11.2013) geldig tot en met 14.03.2014.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 27.05.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 07.12.2016. Deze beslissing is op 19.12.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 07.12.2016). Het tegen deze beslissing ingediende beroep is niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Niger wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 12.11.2012, bijlage 13 dd 07.12.2016), ter kennis gegeven respectievelijk op 18.11.2013 en op 19.12.2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 12.11.2012, bijlage 13 dd 07.12.2016), ter kennis gegeven respectievelijk op 18.11.2013 en op 19.12.2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.6. Op dezelfde datum werd eveneens een beslissing genomen tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd. 12.11.2012, bijlage 13 dd. 07.12.2016), ter kennis gegeven respectievelijk op 18.11.2013 en op 19.12.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverlichting te voldoen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

De asielaanvraag werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een "eerste, tweede en derde middel" aan, die hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de formele en materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht en schending van art. 8 EVRM

Verzoeker is afkomstig van Nigeria.

Verzoeker heeft al geruime tijd een relatie met mevrouw [B.M.A.], dewelke de Belgische nationaliteit bezit.

Op 27.05.2014 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Op 7.12.2016 werd deze regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 02.01.2017 diende verzoeker een verzoekschrift in tot nietigverklaring van de beslissing dd. 07.12.2016.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft heden hieromtrent nog geen uitspraak gedaan.

Op 22.03.2017 werd aan verzoeker een inreisverbod (Bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) betekend.

De bestreden beslissingen van verwerende partij zijn niet behoorlijk gemotiveerd.

De materiële motivering betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn; de motieven deugdelijk zijn. Door de formele motivering worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk op te nemen in de beslissing zelf.¹

In de bijlage 13 septies stelt verweerende partij niets omtrent de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker is immers al geruime tijd in een relatie met mevrouw [B.M.A.], van de Belgische nationaliteit.

Nu dat mevrouw in verwachting is van verzoeker hebben zij reeds maatregelen getroffen om in het huwelijk te stappen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt zodoende een schending in van art. 8 EVRM, zijnde het recht op gezinsleven.

Dat hiermee een hogere rechtsnorm wordt geschonden.

Dat de overheid op de hoogte is van het bestaan van het gezinsleven van verzoeker, doch hiervan geen enkele melding maakt in de bestreden beslissing.

Dat aan het familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn partner en kind in schending met artikel 8 EVRM.

Dat bovendien verzoeker nog in afwachting is van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verwerende partij hieromtrent onterecht stelt: "De omstandigheid dat een terugleiding naar Niger wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijk doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen."

Dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker.

Dat verwerende partij bovendien niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied uit te vaardigen.

Dat het de taak is van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. De vereiste wil van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter de goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Hiernaast werd aan verzoeker een inreisverbod betekend van 2 jaar, omdat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, die hem werden betekend op 18.11.2013 en 19.12.2016.

Het inreisverbod maakt eveneens een schending uit van art. 8 EVRM om dezelfde redenen zoals hoger reeds uiteengezet.

Dat bovendien nog bezig was met procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het moment dat het laatste bevel om het grondgebied te verlaten hem werd betekend.

Dat het inreisverbod niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd.

Dat volgens vaste rechtspraak van de RvV, bevestigd door de Raad van State, moet DVZ wel degelijk rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval van de betrokken vreemdeling wanneer het bestuur een inreisverbod van drie jaar oplegt.

Dat de motivering van de het inreisverbod als volgt stelt: "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven respectievelijk op 18.11.2013 en op 19.12.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijderingen werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11 van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd."

*Dat verzoeker al die tijd een ernstig belang had bij het afwachten van de beslissing van de RVV.
Dat de motivering van het inreisverbod zodoende niet alle concrete feiten en omstandigheden in acht neemt.*

*Dat bovendien niet redelijkerwijze gemotiveerd kan worden dat verzoeker "hardnekkig weigert" aan de terugkeerverplichting te voldoen daar hij maanden lang in afwachting was van arresten van de RVV.
De verwerende partij heeft haar beslissing onvoldoende en onzorgvuldig geformuleerd.
De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)
Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.*

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

*Dat de Raad van State en de RvV enkel rekening kunnen houden met de motivering vermeld in het bestreden besluit, en niet met die eventueel nog aangevoerd zouden worden tijdens de procedure.
Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht.*

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.).'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In concreto voert verzoeker aan dat hij een relatie heeft met een Belgische onderdane met wie hij zich voorneemt te huwen en die zwanger van hem is. Hij voert dan ook aan dat in de bestreden beslissingen nagelaten werd om te motiveren omtrent het recht op een gezinsleven.

De Raad merkt vooreerst op dat de in [1.3.] genoemde beslissing van 7 december 2016 de elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven reeds beoordeeld werden en werd verzoekers verzoek tot verblijfsregularisatie onontvankelijk verklaard. Er werd tezelfdertijd ook besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest 184 652 van 30 maart 2017 verwierp de Raad verzoekers beroep tegen die onontvankelijkheidsbeslissing. Verzoeker voert voorts dan wel aan dat hij een gezinsleven heeft met een Belgische onderdane, er blijkt niet dat hij op grond daarvan enige aanvraag van een verblijfskaart heeft ingediend.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie *c.q.* Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het

gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft en zwanger is, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijf houdt, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Niger.

Evenmin voert verzoeker aan waarom het hem niet mogelijk is, zo hij daadwerkelijk een gezinsleven onderhoudt met B.M.A., een aanvraag van een verblijfskaart in te dienen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verzoeker daartoe op enig ogenblik een poging heeft ondernomen. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 overigens op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 21 maart 2017 in het administratief dossier dat hij omtrent de redenen van zijn aanwezigheid in België geen melding maakte van enig gezinsleven en enkel verklaarde dat hij asiel aanvraagde in België. Ook uit het attest van gezinssamenstelling in het administratief dossier d.d. 28 november 2016 blijkt dat verzoeker als alleenstaande ingeschreven is op een adres te Schaarbeek.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij een beroep tot nietigverklaring indiende tegen de weigeringsbeslissing van 7 december 2016, merkt de Raad op dat het annulatieberoep geen opschortende werking heeft ten aanzien van een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven werd, zoals reeds meermaals aangehaald, verzoekers beroep tegen die beslissing verworpen bij arrest nr. 184 652 van 30 maart 2017.

Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, mist het middel feitelijke grondslag, nu geen inreisverbod van drie jaar, maar wel van twee jaar werd opgelegd.

In het bestreden inreisverbod wordt verwezen naar het feit dat verzoeker twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd, het feit dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten en dat verzoeker geen wettelijk motief meer heeft om langer in België te verblijven. Aldus werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd. Hieruit blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoeker en geenszins "*quasi automatisch*" de maximumtermijn heeft opgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze duur kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Zoals hoger reeds op gewezen houdt het feit dat verzoeker een annulatieberoep indiende tegen de weigeringsbeslissing van 7 december 2016, niet in dat hij geen gevolg meer zou dienen te geven aan de hem afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT